

KOLOZSVÁRI EMLÉK.

1.

... úgy áll előttem néha, mint
Egy régi kép, ódon s fakult:
Elnézem néha délután
S szívemben fölzenél a mult.

De néha már emlék csupán,
Mi tűnt napokra visszaint,
S lelkem taván úgy ring, miként
Vizen a könnyü kis balint.

2.

A sétatér ...
Fák és padok,
Friss szinek és friss illatok.

Már fuj az őszi szél
És hull, csak hull a gesztenye.

... Ne menjünk erre. Hasztalan
Látnók tavát vigasztalan,

S mit sem mondón a bús sziget
Körül hiába jár szived.

Nincs már egy út sehol, sehol,
Hol sejtenéd: megnyughatol,

Csak szín, csak hang, csak
[emberek;
S már régi lelked sem leled.

3.

A Farkas-utca álmatag
Közén akácfa állanak.

Virágos, rácsos ablakok
Nem nézik, merre ballagok.

Ez a holt város: Istenem,
De régesrég is ismerem...!

A diplomajtó szép ivét,
A vén kolégyomok szívét,

A holt színház bejáratát:
Ki érti mindnek bánatát?

Ó Istenem, ily kincseken
Halunk ma hősen s nincstelen.

A régi csend csak átölel
S e vén falak árnya főd el, —

Csak áll, csak vár sok vén terem:
Halunk koldusként s jeltelen.

4.

Fehérre festett vén falak
Közén az út vak iszalag,
Poros vagy sáros járda;

Bolyonghatsz erre fesztelen,
Csak itt-ott nyúlik nesztelen
Egy-egy ház karcsú árnya.

Nagy multak és kis emberek
Emléke egyként ellebeg
Kavargó, könnyü sorban;

A Fellegvár is kusza rom
S a sétatéren unalom
Leskel minden bokorban.

Am selymes álom-vánkoson
Pihen a régi városom,
Alszik, mint a mesékben;

S mig képét újra álmodom,
Az álmaim fölött a Dóm
Örként vigyáz a téren.

Ó, régi kép, te régi szép,
Rólad mondok ma halk misét
Emlékezõn s szegényen,
(Kolozsvár.)

Itt bolyongtam sok éve én
S e vén kopott hóstyák ölén
Gyuladt föl ifju vérem.

Ó, sétatéri térzenék...!
A kisdíák, mondd, néz-e még
Csillagokat a tóban...?

Vagy télen, kinn a hegytetõn
Viv még frissen és vakmerõn
Szilaj csatát a hóban...?

Örök csavargó, vén Szamos
Partján lesni az izamos
Halakra, kis horoggal...

És élni csendes életet,
És inni édes mérgeket
Örökszomjas torokkal.

Hiába már minden halál,
Az élet mindig rámtalál,
Ha néha visszatérek

Szivedre, városom; maradj,
Emlékim drága boltja vagy, —
S ma mindent visszakérek.

Jakab Géza.